Proletari din toate țările uniți-vă!
In luptă pentru cauza lui Lenin și Stalin înainte!

Scânteia pionierului

ORGAN AL COMITETULUI CENTRAL AL UNIUNII TINERETULUI MUNCITOR

Anul VI Nr. 76 (328) Miercuri 6 Oct. 1954 4 pag., 15 bani

Visul meu s'a împlinit

Imi place să citesc literatură și de multe ori după ce învăț lecțiile, citesc din operele lui Eminescu, Coșbuc și a unor scriitori sovietici. Mult mă pasionează viața eroilor uteciști și comsomoliști.

Intr'o zi căutând ceva prin raft, am găsit cartea: „Zoia și Șura", o citisem mai înainte, dar faptele ei nu le puteam uita ușor. Am răsfoit cartea și am citit unele fragmente.

— Ce fată minunată era Zoia... Oare eu nu pot să fiu ca ea? Și din clipa aceea am simțit mai mult dorința să fiu utemistă.

★

Odată m'am întâlnit cu tovarășa instructoare și i-am spus și ei dorința mea. Ea m'a privit îndelung de parcă atunci m'ar fi văzut prima dată, apoi mi-a spus zâmbind:

— Dacă o să înveți și o să muncești bine în detașament, după ce vei împlini 14 ani vei putea fi utemistă.

— Vasăzică trebuie să muncesc mai bine și când o să împlinesc 14 ani voi deveni utemistă, mi-am repetat eu în gând.

Am spus și altor colege care voiau să devină utemiste, cele discutate cu tovarășa instructoare. Ne-am sfătuit și toate am început să muncim bine în detașament. De atunci eram printre primele la sport sau la pregătirea programelor artistice. Uneori duceam din proprie inițiativă câte un articol la responsabila gazetei de perete. De multeori în recreații mă găseau colegele între cei mici. „Cloșca cu pui" îmi spuneau fetele, când mă vedeau înconjurată de cei dintr'a I-a și a II-a. Parcă-i văd și acum pe Florin și cu Puiu cum se țineau strâns de mână întrebându-mă curioși:

— Ce'nseamnă cele trei limbi de foc de pe insignă? Alteori cereau să le povestesc ceva din viața pionierilor. Câteodată le mai citeam și din cărți.

A trecut de atunci multă vreme. Am plecat din unitatea de pionieri din Băicoi, la școala medie de 10 ani din Breaza. Am împlinit 14 ani. Și zilele trecute am fost tare fericită când am aflat că trebuie să mă duc la raion să-mi iau carnetul de utemistă.

Visul meu s'a împlinit. Acum sunt utemistă.

Florica CAPITANU
Clasa IX-a
Școala Medie de 10 ani
Breaza Ploești

INCEPEȚI ASTFEL ZIUA

Cine dintre voi nu vrea să devină puternic și îndemânatic? Dar pentru aceasta trebuie să începeți ziua cu gimnastică. Exercițiile de înviorare se compun din diferite mișcări. Practicându-le cu regularitate în curând veți observa că atunci când întinzi mâna lin, te îndoi încet, sau sări ușor, plămânii tăi respiră mai liber, inima bate cu regularitate, mușchii prind putere, iar din moleșeala nopții nu rămâne nici urmă.

Greșala lui ILIE

— Cine poate să-mi spună, cum se află suprafața unui dreptunghi? întrebă profesorul după ce controlă exercițiile făcute acasă de elevi.

— Inmulțim baza cu înălțimea! Răspunse sigur de sine Ilie Dumitru.

Bine Ilie, așa o fi cum spui tu, dar ca să ne poți convinge pe noi, pe toți, trebuie să ne demonstrezi practic acest lucru...

Ilie care nu prea se dă bătut cu una cu două în probleme de geometrie, apucă metrul și păși sigur spre tablă.

— Să presupunem, că în

clasă n'am avea pardoseală, îi spuse profesorul. Și pentru aceasta trebuie să cumpărăm scânduri. Cum facem să aflăm exact, câți metri de scândură ne trebuie?

Problema i se păru ușoară lui Ilie, dar când își roti privirile prin clasă, se văzu puțin încurcat. Toate cele patru colțuri ale clasei erau ocupate de câte un obiect: sobă, catedră și două dulapuri mari care nu se puteau nici cum da la o parte.

...Cum să măsoare pe lângă perete? se gândi el. O să-l încurce dulapul și soba, sau catedra și dulapul. Ca să-i fie mai ușor, începu să măsoare lungimea și lățimea clasei chiar prin mijlocul sălii printre bănci.

— Suprafața pardoselei, spuse Ilie după ce făcu socoteala la tablă este 64,70 m.p

Dar clasa nu se mulțumi cu socoteala făcută de Ilie. Andrei Maria ceru voie să facă și ea măsurătoarea clasei iar profesorul o pofti bucuros.

Spre mirarea lui Ilie, Maria începu să măsoare altfel decât el. Ea a început dela sobă, având grije ca metrul să fie așezat drept. După ce măsură dimensiunea sobei de 1,25 m. și o notă pe tablă, începu să măsoare în continuare peretele până la dulap, apoi măsură dulapul, separat. Adunând cele trei dimensiuni la un loc, Maria află lungimea clasei. La fel procedă și cu lățimea.

— Tot una este, o să vedeți! își dădu cu părerea Ilie.

Dar rezultatul obținut de Maria fu cu 25 cm.p. mai mic decât la socoteala sa. Ilie era nedumerit...

Profesorul însă îl lămuri îndată. Măsurând prin mijlocul clasei, și nu dealungul peretelui Ilie n'a putut păstra o linie dreaptă. El a aflat deci lungimea și lățimea clasei după o linie frântă care-i mai lungă decât una dreaptă. Deaceea i-a ieșit mai mult cu 25 cm. Asta-i pricina!

Pionierii și școlarii din clasa a VII-a a școlii de 7 ani din comuna Bradul de Jos, regiunea Pitești, fac multe asemenea exerciții practice la geometrie. Acestea îi ajută să înțeleagă cu temeinicie fiecare lecție, fiecare problemă. Deaceea toți așteaptă cu mult interes orele de geometrie.

Gh. NEGREA

La cules de semințe

Glasurile pionierilor caută să acopere melodia acordeonului la care cântă pionierul Popa Ion.

Noi vom fi mâine oameni cu temei
Vom fi cetățeni demni ai patriei.

Pionierii se apropie tot mai mult de locul numit „Petrișor" unde spuneau ei, se găsesc mulți pomi cu semințe. Și'ntr'adevăr pe dealul ce se desfășoară în fața ochilor, se zăresc arbori care străjuiesc semeți în mijlocul pajiștilor cu flori. Pionierii știu că semințele nu se culeg la întâmplare. Ei aleg pe cele bune din arbori maturi, drepți, și sănătoși mai ales din cei crescuți pe marginea pădurii, în jurul poenilor și din cei izolați.

— Am găsit, am găsit se aud glasurile celor plecați în cercetare. Și iată-i pe toți coborînd în fugă panta dealului spre locul indicat. Aici înconjurară un măr păduret singuratic, pe o colină nu prea înaltă. Câțiva băieți mai sprinteni se și urcară pe crengile lui.

— Fiți atenți, pomul e destul de înalt, se auzi glasul instructoarei. Fără frică cel care cântase la acordeon acum scutură vârtos crengile mărului. Merele de pădure încep să cadă repede și dese ca o ploaie. Coșulețele pionierilor de jos au început să se umple.

După cules pionierii au dus la Casa pionierilor vreo 30 kg de mere. Ei vor scoate semințele și vor alege numai pe cele coapte, sănătoase și pline. Le vor usca cu grijă, iar din când în când le vor vântura sau răvăși căci altfel se pot încinge și mucegăi.

In Octombrie și Noembrie pionierii și-au pus de gând să adune ghinde și castane. Pe toate le vor da la Ocolul Silvic. Pionierii dela Casa pionierilor din Râmnicul Vâlcea și-au propus să întâmpine Congresul Partidului prin muncă.

Florica GALATEANU

Fapte pionierești

In ajutorul gospodăriei

In cinstea Congresului al II-lea al Partidului, pionierii din unitatea Nr. 21 ajută gospodăriei agricole colective „Gh. Doja" la strânsul fructelor.

Ei au strâns 1500 kg. de prune din grădina colectivei.

Dintre cele mai harnice pioniere au fost Manole Gh. Sabina, Ștefănescu Aurora, Ceaușu N. Ecaterina și elevul Oancea Florian.

Pe lângă aceasta, pionierii au recoltat o cantitate însemnată de cartofi de pe lotul școlar.

Acestea sunt realizările unității numai în jumătate din timpul pe care și l-au propus să-l folosească pentru strângerea recoltei. Dar pionierii harnici din comuna Drăghici vor îndeplini cu siguranță cele 500 de ore de muncă voluntară așa cum și-au propus.

Gheorghe BOSCANICI
Instructor superior com. Drăghici
raionul Mușcel Pitești

Din nou la școală

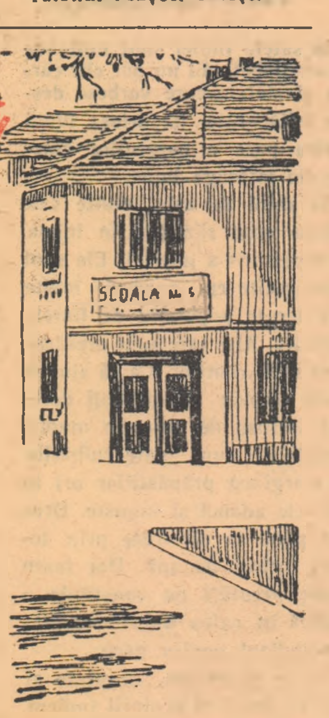

Vacanța a trecut ca un vis
Porțile școlii larg s'au deschis,
Pionierii pășesc cu elan
Vor lua doar note bune'n acest an.

Bucuria lie 'n inimi și'n ochi
In forfotă, zâmbet și joc,
Făptura le 'ntreagă grădină
Venind să soarbă lumină.

Și clasa-i un stup de albine
Sunt împreună, ce bine!
Cărțile li-s prietene bune
Și-atâtea știu a le spune.

...Să nu pierdem timpul în van
Am vrea și'n acest an,
Lenei să-i punem stăvilar
De note rele să n'avem habar.

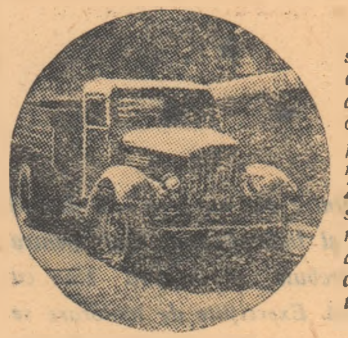

Lăcrămioara STOENESCU
cl VII-a Șc. Medie Nr. 2
Giurgiu

Fabricat în R.P.R.

In anii puterii poporului, industria țării noastre a cunoscut o nemaiîntâlnită dezvoltare. Astăzi, cu ajutorul frățesc al Uniunii Sovietice și prin munca harnică a muncitorilor, tehnicienilor și oamenilor de știință, tânăra noastră industrie socialistă fabrică: tractoare, autocamioane, combine, biciclete, motociclete utilaj minier și petrolifer, numeroase bunuri de larg consum. In fața acestor realizări poporul nostru simte o îndreptățită mândrie. Nicicând în anii întunecatului regim burghezo-moșieresc n'au existat asemenea îndrăznețe înfăptuiri!

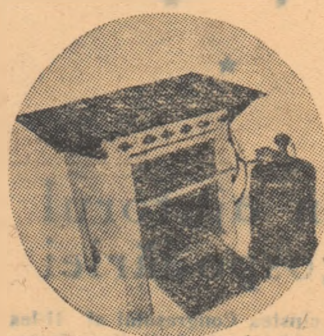
Iată mai jos câteva dintre cele mai recente realizări ale industriei noastre.

1. In țara noastră s'a desvoltat în acești ani o nouă ramură industrială: a autocamioanelor. Aceste mașini puternice și rezistente, realizate după modelul Ziss-urilor sovietice sunt construite de Uzinele „Steagul Roșu" din Orașul Stalin. Pe drumurile patriei noastre au început să meargă tot mai multe autocamioane românești

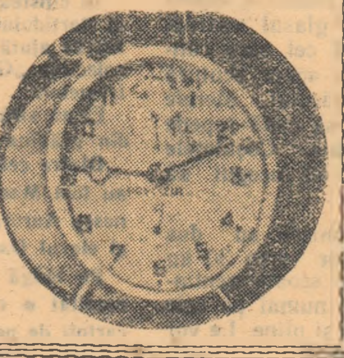

2. Iat-o! Bicicleta românească! Muncitorii, inginerii și tehnicienii fabricii „București" au muncit cu mult sârg la realizarea ei. Noile tipuri de biciclete românești construite recent sunt frumoase, au lanțul mai solid și pot fi folosite lesne pe orice drum

3. In țara noastră a început fabricarea „Aragaz-urilor" Iată în fotografia noastră un tip nou de „Aragaz". cu cuptor

4. Pentru prima oară se fabrică în țara noastră ceasuri deșteptătoare! După multe strădanii meșterul ceasornicar Petre Șimolan dela cooperativa meșteșugărească de producție „Precizia" din Arad și-a văzut îndeplinit gândul spre care năzuise 20 de ani! A reușit să construiască ceasornicul mult visat. După prototipul conceput și creiat de el, cooperativa, fabrică astăzi sute de ceasornice deșteptătoare.

Din umbra ferestrei ascultam cu toții zbuciumul mării. Valuri semețe se desprindeau într'o furtunatecă pornire de pe oglinda de smaragd a apei. Se ridicau trufașe, creșteau, dar piereau. Așa îi legea mării. In depărtare, stoluri de păsări pestrițe se pierdeau în zare...

Profesorul își scutură cu o mișcare domoală scrumul țigării și se așeză mai bine în jilțul lui.

— Prin 6 August era totul gata, ne spuse el. Toate pregătirile. Plecam în expediție pe niște vase speciale: „pescadoare". Vase pescărești obișnuite dar tare solide și bine utilate. Au o magazie de pește de vreo 6 vagoane, cabine anume pentru radiotelegrafist și timonier, platformă turnantă pentru aruncarea năvodului în apă. Am pornit o mână de oameni... Echipajul și noi, vreo câțiva cercetători. Toți însă aveam o ușoară strângere de inimă... Pentru prima oară se pleca într'o expediție pescărească mare în largul mării. Aveam să încercăm și câteva metode științifice noi în prinsul peștelui... Treaba nu era prea ușoară. Unii dintre noi nici nu mai fuseseră într'o călătorie așa de lungă, nu cunoșteau marea. Imi aduc aminte de un vechi proverb rusesc Tălmăcit ar veni cam așa: „Numai cine a fost pe mare știe ce-i necazul". Nu l-am uitat.

Numai cine s'a chinuit nopți dearândul legat de pat cu funii, numai cine și-a potolit setea cu apă caldă adesea plină de rugină știe ce-i asta. Dar e frumos! Nicăieri pe lume n'am simțit mai bine lupta, biruința omului, decât pe mare. Cu asemenea gânduri, în dimineața zilei de 6 August, am pornit în larg...

BATALIA PENTRU SECUNDE

Ziua abia de se îngâna cu noaptea când am descoperit un cârd de pești.

— Lansați gâr-gârul! răsună în pâlnie vocea comandantului. E cazul să vă povestesc ce este gârgârul. E un năvod uriaș. E făcut din fire de nylon și are o lungime de 500 de metri! Cu acesta se formează așa, ca un fel de sul sau cilindru fără fund care se lasă adânc în apă, în locul unde au fost semnalați peștii. Apoi prin niște sfori se strânge fundul întocmai ca o pungă. Peștii rămân prizonieri!

Așa s'a întâmplat și atunci. Noi vroiam să verificăm cât de repede poate fi făcută această operație. Imediat pe platforma turnantă a început să fie strâns năvodul. Totul s'a petrecut în câteva secunde!

Odată am întârizat mai mult. Rezultatul? N'am prins decât puțini pești. Totul trebuie făcut fulgerător. Așa au început oamenii de pe vas să se avânte în lupta cu secundele...

UN BEC SUB VALURI

Noaptea nu prea poți prinde pește. N'ai cum descoperi cârdul și nu știi unde trebuie aruncat năvodul. Am organizat însă o experiență. Am coborît în mare la o adâncime de 30—60 de metri un bec puternic de 1500 de lumini. Apoi am așteptat... A trecut o jumătate de oră. Nimic deosebit. A trecut o oră. La fel. Peste câteva clipe însă în preajma zonei luminate au început să apară pești în cârduri prelungi. Fuseseră atrași de lumină. In aceeiași secundă, am lansat năvodul. Noaptea am reușit să prindem câte 800—1000 de kilograme de pește. Dar pe bord aveam și un aparat nou, sovietic. Trebuia să-l încercăm. Era un „curentometru" adică un aparat care măsoară viteza curentului pe oră și la fel înregistrează direcția curentului. Aparatul ne-a fost de mare folos. Cu ajutorul lui am reușit să ieșim din calea curenților care împingeau chiar pescadoarele noastre sub plasă! Precum vedeți expediția noastră a fost tare interesantă. Noi cei dela „Institutul de Cercetări Marine" de aici din Constanța am tras multe concluzii despre fauna Mării Negre.

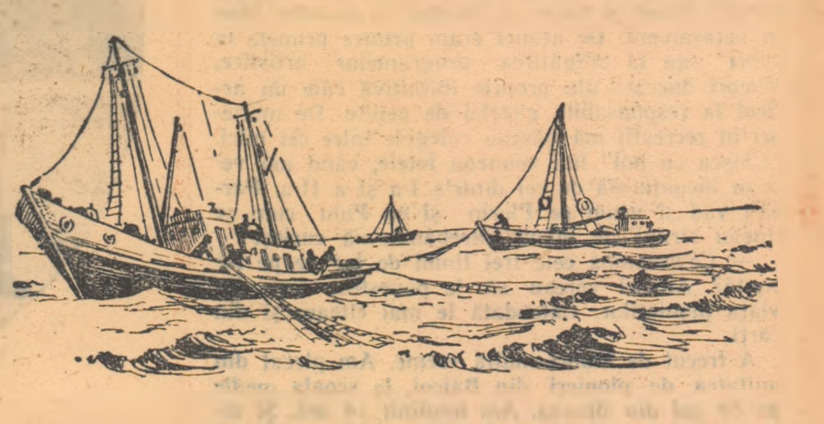
DESPRE RADIOGRAME NESTATORNICE

Dacă expediția a reușit să nu credeți că-i numai meritul nostru. Echipajele noastre au făcut adevărate minuni! Oameni ca brigadierul Achim sau ca giumeaul Anton Cneazovici sunt făcuți parcă din oțel. Nu i-am văzut niciodată dormind! Nu știu când se odihneau. La orice oră îi aflai la datorie în luptă cu valurile, calmi, hotărîți. Am organizat și o întrecere între vase. Luptă aprigă a mai fost! Aproape în fiecare minut soseau la noi, pe vasul comandant radiograme cu ultimele rezultate... Mi-aduc aminte mai cu seamă de două:

„Marea Neagră" fruntaș al întrecerii. Scos 800 de kg. Dar nici n'au trecut bine zece minute și primim o altă radiogramă „Zarea" fruntaș al întrecerii. Scos 1000 de kg...

Apoi din nou a fost fruntaș „Marea Neagră" din nou „Zarea" și lupta nu s'a curmat o clipită. ...Oamenii de pe mare sunt ambițioși!

Expediția a ținut 24 de zile în

șir. Am adus cu noi mii de kilograme de pește de toate felurile: pălămidă, nisetru, morun, calcani...

Și peste câteva zile s'a plecat în a doua expediție. Astăzi chiar o așteptăm să sosească!

Profesorul Cărăușu tăcu. Deodată se ridică și fugi spre fereastră. In larg, se conturau pe orizont câteva vase...

— Uitați-vă, se reîntorc, ne spuse el.

Priveam cu toți pe mare. Valurile erau tot atât de furioase. Dar nu le mai auzeam.

Ne gândeam la acești oameni curajoși care înfruntă marea în numele belșugului și bunăstării semenilor lor. Și pe nesimțite am început să ne gândim la eroismul cel de toate zilele...

AL. G. ARCALEANU

Ei luptă pentru pace

Băieții din Cihuri

In satele Indiei sunt milioane de analfabeți. Ei nu pot citi cărțile și ziarele care vorbesc despre înflăcărata și uriașa luptă pentru pace a oamenilor cinstiți din întreaga lume.

Și afară de asta, multe sate indiene sunt răzlețite în inima de nepătruns a junglei. Ele sunt împrejmuite cu garduri înalte care feresc populația de fiarele sălbatice. Alte sate sunt presărate pe văile râurilor. Ca să ajungi la ele trebuie să străbați desișuri întinse de stuf. In munții Himalaia, sunt sate cuibărite pe marginea prăpăstiilor ori în defileele adânci și înguste. Drumul până la ele trece prin torenți furioși de apă. Dar toate aceste greutăți nu constituie o piedică în calea tinerilor luptători indieni pentru pace.

Călare și pe jos, cu plute și înot, studenții și școlarii indieni pătrund în aceste locuri îndepărtate. Ei le vorbesc țăranilor, pescarilor și muncitorilor despre toată grozăvia unui nou război, pe care imperialiștii vor să-l aducă și în țara lor.

Intr'o dimineață, o învățătoare a povestit unor băieți din cătunul pescăresc Cihuri, de pe țărmul golfului Bengal, o legendă despre porumbelul alb care a devenit un simbol drag oamenilor care luptă pentru pace. A doua zi copiii s'au adunat pe malul apei. Șușoteau între ei și fără îndoială puneau ceva la cale. Și iată că peste câteva zile, pescarii din cătunul Cihuri venind dimineața spre bărcile lor, văzură pe fiecare din ele câte un steag albastru cu un porumbel alb.

Stegulețele fâlfâiau în bătaia vântului de dimineață și se părea că porumbelul alb vrea să-și ia zborul spre înălțimi.

Pescarii au rămas surprinși, dar bătrânul Biru care de aproape cincizeci de ani pescuia zilnic în aceste locuri, ridică pânza cătrănită și zise:

— Fraților, fixați mai bine stegulețele, porumbelul alb ne poate aduce numai noroc.

...Și bărcile au ieșit în ocean, trecând mândre pe lângă crucișătorul american care stătea în radă și care-și prelungise cam mult vizita sa „prietenească" în apele indiene.

Aflând de această întâmplare, scriitorul indian Crișan Cindr, un cunoscut luptător pentru pace a chemat tineretul indian să urmeze exemplul școlarilor din cătunul Cihuri.

„Doresc ca toți copiii — a scris el — să crească și să devină oameni fericiți. Nu vă temeți de imperialiștii care amenință cu bomba atomică. Intrați în rândurile luptătorilor pentru pace!".

După „Pionierscaia Pravda".

In Statele Unite crește numărul grevelor. Muncitorii își cer dreptul la viață, se ridică cu hotărîre împotriva ațâțătorilor la război.
Iată un grup de greviști minieri din regiunea Vidan Statul Virginia de Vest.

17 milioane semnături

Nu demult în Italia s'a desfășurat o mare campanie de strângere a semnăturilor împotriva folosirii armei atomice.

In orașe și sate, bărbați, femei, tineri și copii, strângeau semnături. La Roma printre cei care strângeau semnături se află și o bătrână căreia muncitorii îi spun cu drag „Mătușica Semnătură". Numai ea singură a strâns 15.000 de semnături. Iar în toată Italia, cu toată prigoana au fost strânse 17 milioane semnături.

Lupta pentru pace a poporului italian continuă cu avânt crescând.

Din experiența pionierilor sovietici

In cercul de tâmplărie al Casei Pionierilor din Moscova.

★ ★

Darul nostru

Nu demult am fost la Casa Orășenească a Pionierilor la sărbătoarea jocurilor și jucăriilor. La expoziția de acolo, ne-a plăcut o cutie în care erau jocuri făcute de copii. Ea era de lemn și avea înăuntru 25 de jocuri diferite. Se mai găseau în cutie desene și schițe, după care oricine își putea face asemenea jocuri.

Venind la școală, am povestit copiilor ce am văzut și grupa noastră a hotărît să facă o cutie asemănătoare.

Am împărțit sarcinile între noi. Iura Fedotov și Borea Terpenov, vor face cutia și un joc chinezesc. Sveta Patricheeva va face un mic album pentru poze, care se poate strânge și desfășura, Borea Atizolov — jocurile „Luptă pentru finiș" și „Nouă țăruși". Ceilalți copii s'au apucat să facă și ei câte un joc sau două. In grupa noastră suntem șaisprezece și de lucru ajunge pentru toți. Când cutia cu jocuri va fi gata, o vom aduce ca dar detașamentului nostru.

Iura CUZMIN
Tania SIMAC
Vera CRUCICOVA
Galea REAZOMOVA
Moscova. — Școala Nr. 652

Cu noua instructoare

Odată după lecții a intrat în clasa noastră o fată necunoscută.

— Eu voi fi instructoarea voastră de detașament — spuse ea.

Nina Mironovna Pisarenco este muncitoare la fabrica de încălțăminte nr 4. Ea ne-a povestit că lucrează în secția de cusut rame și coase vârfurile la pantofi, la o mașină cu două ace.

— Ce bine ar fi să vedem și noi cum se lucrează în acest atelier! — spuse unul dintre copii.

— Vom putea face aceasta — ne promise instructoarea. Să hotărim numai când vom merge.

Ne-am așezat cu toții în jurul Ninei Mironovna și am început să propunem tot felul de acțiuni interesante.

— Să mergem la fabrica de sticlă, să vedem cum se fac vasele de sticlă.

— Să mergem cu șalupa spre gura râului Desna și acolo, pe bancul de nisip ce se află între Nipru și Desna, să aprindem un foc de tabără.

— Hai să plantăm 10 copaci și să-i îngrijim până ajungem in clasa X-a.

Și astfel, unul după altul, au apărut rândurile planului de muncă al detașamentului nostru. Iar a doua zi am plecat să vizităm muzeul de artă rusă. Acolo am petrecut câteva ore printre tablourile minunaților pictori ruși — Repin, Vasnețov, Aivazovski, Verescеaghin. Despre fiecare din acești artiști, Nina Mironovna ne-a povestit lucruri pe care nu le cunoșteam.

Raia CALICENCO
Sveta NETAȘEVSKAIA
Orașul Chiev, Școala Medie Nr. 14 cl. VII-a

„ULCIORUL"

Frumoasele costume și fetele executantelor grăiesc și ele despre farmecul jocului „Ulciorul".
Echipa artistică a școlii elementare Nr. 3 din Alexandria îl interpretează cu multă voioșie și grație.

★ ★

Pionierii din Băița

— Vă aduceți aminte de ziua când ne-am întors din tabără? Plănuisem atunci să facem un muzeu al școlii. Iată-ne acum la lucru. Dar trebuie să-i dăm zor. Până la alegerea colectivului de conducere al unității numai avem decât o săptămână.

— N'avea nicio grijă Cornelia... o să-l terminăm. Avem tot materialul aici.

Dintr'un borcan mare cu spirt un șarpe roșietic mai lung de 40 cm. privea parcă cu dușmănie la pionierii care lucrau.

Intr'un muzeu nou sunt multe de făcut. Tinerii naturaliști mai au încă de clasificat plantele și insectele, de aranjat colecția de fluturi și cea de ciuperci.

In timpul verii Tiberiu a observat că solul din prejurimile Băiței are diferite culori. S a gândit că ar fi bine să ia o probă din fiecare.

Acum în muzeu găsești 5 borcănașe cu soluri de diferite compoziții chimice.

INTRECERILE SPORTIVE

In curte se selecționează cei mai destoinici sportivi din detașamentul clasei a VI-a. Gherman Nicolae, pare a fi cel mai bun săritor la înălțime, iar Moise Nicolae la săritura în lungime. Dar la finala pe unitate, care va avea loc în ziua alegerii noului colectiv de conducere se va vedea dacă într'adevăr ei sunt cei mai buni. La gimnastica acrobatică detașamentul va fi prezentat tot prin Macra Cornelia și Drăgan Elena. Ele au dovedit în întrecerile sportive care au mai avut loc în unitate că sunt dintre cele mai bune gimnaste din școală.

★

Atunci când invitații vor veni la adunarea de unitate vor vedea noul muzeu al școlii, lădițele în care pionierii încearcă puterea de germinație a semințelor, și... finala întrecerilor sportive.

Radu POPA

Principiul lui Dănuț

— FOILETON —

Cu pași mari, străbătând camera în lung și'n lat, Dănuț declamă cu voce tare:

„Hei voi plaiuri, plaiuri
Ale țării mele,
Inflorite Maiuri,
Toamne, coapte, grele".

— Dar ce să mai învăț atâta?! își spuse deodată Dănuț, oprindu-se din plimbarea lui ciudată. Asta o știu foarte bine!

Se apropie mulțumit de masă și deschise caietul, pe a cărui ultimă filă se afla orarul.

— Aritmetică! Iarăși aritmetică!

Peste câteva clipe se plimba din nou prin cameră, dar de astă dată citea cu voce domoală: „Suma a două numere este 1560. Unul din aceste numere este 736. Care este cel de al doilea număr?"

— Care este? care este? se întrebă Dănuț. De unde să știu eu? Iarăși să gândesc, să socotesc... Dar ce să-mi mai bat capul atâta! Cum să fac oare?...

Peste puțin timp deschise ușa ce dădea spre bucătărie și începu să strige:

— Mămicooo, vino repede, iarăși am o problemă grea!

— Ei, Dănuț, Dănuț! Dece nu te străduī și tu, încercă mama să-l mustre puțin, citind problema. Exercițiul e doar foarte simplu!

— Ce să mai pierd vremea degeaba! Problema e tare grea și n'o pot face singur, răspunse Dănuț.

N'au trecut de atunci nici zece minute și Dănuț închise mulțumit caietul de aritmetică. Cu ajutorul mămicăi, sau al bunicii, problemele se rezolvă ca singure, fără pic de bătaie de cap...

Așa se întâmplă cu Dănuț C. dela Școala de 7 ani Nr. 4 Mixtă din București, ori de câte ori întâlnește o problemă care trebuie gândită, judecată...

Dar să-l vedem și la școală. Ora de aritmetică.

— In anul 1952 am lucrat într'o școală unde am avut 576 de elevi, spuse tovarășa învățătoare. Am lucrat tot la această școală și în 1953 dar atunci am avut 625 de elevi. Cu câți elevi am avut mai mult în anul 1953 decât în 1952?

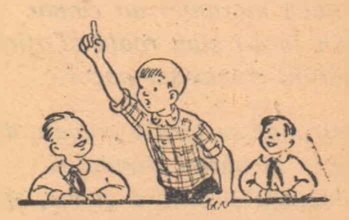
Toți cei din clasă au început să socotească pe hârtie, numai Dănuț stătea cu degetele ridicate, gata de răspuns. Când tovarășa învățătoare îi făcu semn să răspundă, se ridică și zise cu glas sigur:

— Cu unu!

Toată clasa a izbucnit în râs, și desigur veți râde și voi de răspunsul lui. Ați ghicit ce s'a întâmplat? Fără să judece, Dănuț a scăzut numărul anilor în loc de numărul elevilor!

Asemenea lucruri se mai întâmplă cu Dănuț mai ales atunci când nu e mămica sau bunica să gândească în locul lui...

Așa e Dănuț! El are un principiu pe care nu vă sfătuiesc deloc să-l urmați: învață numai ce i se pare „ușor" și se poate învăța fără bătaie de cap.

Dar problemele „grele" pentru care trebuie să gândească, să judece și să-și bată capul, le lasă pe socoteala altora.

Dar cum se va descurca oare în viitor Dănuț? La acest lucru, desigur nu s'a gândit încă până acum.

Irina RADULIAN

INAINTE DE ADUNARE

Când colectivul de conducere lucrează astfel, se înțelege cum va fi adunarea.

Figuri de eroi ai clasei muncitoare

Ilie Pintilie în închisoarea Doftana
pictură de Gh. ŞARU

Dâmbul

— Fragment —

de VERONICA PORUMBACU

E-un dâmb la Nicolina, lângă ateliere'n curte.
Poveştile-i sunt aspre, spăimântător de scurte.

Pe dâmb, în inserarea de toamnă arămie,
vorbise nu odată Ilie Pintilie.

In juru-i ceferiştii. O pavăză. O forţă.
Către amurg, tot Iaşul avea sclipiri de torţă.
Cine-ar putea să uite din câţi il auzir ă?
Cuvântul lui Ilie ca vântul se răsfiră.

Şi limba lui cea dulce, molcom moldovenească,
creştea cum ştie focul nestăvilit să crească,

şi cuprindea mulţimea şi o suda olaltă.
Un om mărunt, cu vocea cât cerul de înaltă:

„Mulţi răsculaţi pe vremuri căzură sub secure.
Dar noi suntem o clasă întreagă, o pădure!

Partidul ne uneşte, şi el stă chezăşie
a clasei care strânge poporul în mânie

şi care ia şi visul ce-a străbătut prin moarte
ca'n luptele de astăzi să-l poarte mai departe!"

Pe dâmb, în inserarea de toamnă arămie,
şi azi parcă vorbeşte Ilie Pintilie.

In locul amintirii, al luptei, al ruinei,
el creşte cu profilul de mâine-al Nicolinei!

IN FRUNTEA LUPTEI

1920... Greva generală cuprinsese şi atelierele C.F.R.-Iaşi. Un grup de ucenici încotoşmăniţi în sumane peticite, se sfătuiau într'un ungher al curţii atelierelor.

— Uite, colo îl ridicăm, şopti cel mai scund dintre ei. Il înţepenim zdravăn pe acoperiş.

Ceilalţi îl ascultau cu atenţie. Se vedea că flăcăiandrul care nu arăta să aibe mai mult de 17 ani le era ca un conducător.

— Aşa, Ilie. Să-l suim.

...A doua zi dimineaţă, privirile muncitorilor grevişti fură bucurate de fâlfâirea steagului urcat pe acoperiş de Ilie şi de tovarăşii lui.

Deodată o poartă răbufni şi printre jandarmii care năvălira înăuntru se strecură un grup de studenţi reacţionari în frunte cu feciorul unui crâşmar bogat dela apa Bahluiului. Nici una nici două ei se repeziră ocrotiţi de jandarmi şi smulseră steagul. Ilie sări îndată la ucenicii săi:

— Să le aţinem drumul cât nu ies de aici!

Ii înconjurară pe studenţi. Ucenicii noştri erau puternici. Căliţi de muncă. Studenţii fugiră. Numai feciorul crâşmarului se poticni cu steagul în mână.

— Ia mâna depe el! Nu meriţi să-l atingi, sări Ilie Pintilie smulgându-i steagul şi căţărându-se să-l pună la loc.

...Peste 14 ani, în 1934, comunistul Ilie Pintilie condamnat pentru organizarea grevei din Februarie 1933, dela atelierele C.F.R. Nicolina Iaşi vorbea în faţa judecătorilor, fără teamă, cu fruntea sus, acuzând la rândul său nedreapta stăpânire.

— Domnule preşedinte, eu lucrez din copilărie în aceste ateliere, mi-am pierdut viaţa în aceste ateliere.

...Necruţător răsuna glasul lui arătând cauzele mizeriei în care erau ţinuţi muncitorii de către acel pumn de oameni bogaţi şi lacomi care stăpâneau ţara. Hotărîrea îi era neclintită:

„Drepturile nu se cerşesc, ele se cuceresc cu lupte şi chiar cu sacrificii".

...La fel de puternic răsuna glasul lui Pintilie la grevele şi manifestaţiile muncitoreşti. Crescut şi educat de Partid, el învăţase dela Partid să arate muncitorilor rostul vieţii lor, necesitatea luptei pentru o viaţă mai bună.

Deaceea muncitorii îl iubeau şi-l ocroteau ca pe un conducător al lor. Autorităţile se temeau de comunistul Ilie Pintilie. Ele au pus la cale închiderea lui împreună cu a altor comunişti între zidurile şubrede ale Doftanei, aşteptând parcă cutremurul din 1940 care avea să le aducă moartea. Dar poporul nu l-a uitat. El va duce amintirea nepieritoare a lui Ilie Pintilie înainte pe drumul vieţii noastre de azi, pe care el a visat-o căzând în luptă pentru ea.

Al. Ovidiu ZOTTA

Focuri de tabără în Apuseni

Senină e noaptea şi roiul de stele
Presară argint peste munţi,
Albindu-le darnic cu raze cernute
Bătrânele 'naltele frunţi.

Foşneşte lin vântul prin desele cetini
Dorm macii pe 'ntinsuri de plai
Şi molcom îngână un cântec de veacuri
Izvoarele toate 'ntr'un grai.

...Şi'n liniştea lină un zumzet se iscă
O zvoană de glasuri, un cântec ce creşte
In miezul pădurii de brad:
Şi-şi taie prin codrii un vad.

Au cine's voinicii, au cine's haiducii
Ai munţilor oaspeţi ciudaţi?
Ce cuget senin îi îndeamnă aicea
Să cânte voioşi ne'nfricaţi?

...Şi-un licăr răsare'n tăpşanul rotat
Sfios la'nceput apoi viu.
Se schimbă'n vâlvoare, preface-se'n flăcări
Cu zvâcnet înalt şi zglobiu.

Viu scântee focul scoţând la iveală
Voinici mărunţei un ciopor
Ce'n juru-i stau roată şi'nşiră la znoave
Mărunt-voinicosul popor.

Resfrânge-se jaru'n cravate de purpur,
Răsar în obraji trandafiri.
Se'ncinge şi-o horă vioaie, sprinţară
Să stai, să te uiţi, să te miri...

Şi-adulmecă ciute sfioase'n desişuri
Şi scapără stele'n amnar,
Se-opreşte o clipă s'asculte în noapte
Din zboru-i chiar vântul hoinar.

Se tulbură munţii bătrâni ca şi vremea
Din tihna greoaie, adâncă,
Clipind a uimire nespusă şi mare
Pleoape de muşchi şi de stâncă.

Din negura vremii aduceri aminte
Recheamă bătrânii giganţi...

Din vremuri cernite şi greu ferecate'n
Robie, durere şi lanţ...

...Şi'n nopţile acele, în urmă cu veacuri
Ades se-aprindeau vâlvătăi
Şi oameni în cete cu trăişti între spete
Umblau pe-ale codrului căi.

Dar focurile-acele aprinse în taină
Vesteau răsmeriţi şi furtuni
Şi nu cântec vesel, ci strigăt de ură
'Nălţau obidiţii străbuni.

'Negrind supte chipuri, jucând pe oţele
De furci şi topoare şi flinte
Ardeau nişte focuri pe-aste meleaguri
Cu veacuri vreo patru 'nainte...

Aminte v'aduceţi voi munţilor prietini
La greu şi la bine cu noi?
Hei, vremurile-acele pieriră cu amarul
Şi anii trecură şuvoi.

Azi vesele focuri mijesc printre cetini
Şi nu mai sunt străji pe poteci
Şi visul cel sfânt al străbunilor noştri
Plinitu-s'a azi pentru veci!

Vasile MĂNUCEANU

Redacţia şi administraţia Bucureşti Piaţa Scânteii, tel 7 61 00, 7 60 10. Abonamentele se fac la toate OFICIILE POŞTALE şi SECŢIILE RAIONALE DE DIFUZARE A PRESEI Taxa plătită în numerar conform aprobării Dir. Gen. P.T.T. 100.114
Tiparul: Combinatul Poligrafic Casa Scânteii „I. V. Stalin"